

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jana Ryby v právní věci žalobce: **Krajská zdravotní, a.s.**, se sídlem Sociální péče 3316/12A, Ústí nad Labem, IČ 254 88 627, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 525/15, Praha 1, o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 7. 2014, č. j. MF-35240/2014/KZ, ze dne 11. 7. 2014, č. j. MF-35253/2014/KZ a ze dne 11. 7. 2014, č. j. MF-35255/2014/KZ,

t a k t o :

- I. Žaloby se zamítají.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal u Městského soudu v Praze tři samostatné žaloby, jimiž napadl rozhodnutí Ministerstva financí (dále jen „žalovaný“ nebo „odvolací orgán“) označená v záhlaví tohoto rozsudku. Napadenými rozhodnutími byly zamítnuty rozklady proti rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 24. 3. 2014, č. j. MF-24604/2014/12-1204, ze dne 24. 3. 2014, č. j. MF-24602/2014/12-1204 a ze dne 24. 3. 2014, č. j. MF-124558/2013/12-1204 (dále také jen „prvostupňová rozhodnutí“). Ve všech prvostupňových rozhodnutích byl zamítnut návrh žalobce na povolení obnovy řízení.

Žalobce ve všech žalobách uvedl shodné námitky, které lze rozdělit do dvou žalobních bodů:

V prvním žalobním bodu žalobce namítá, že *napadené rozhodnutí není řádně odůvodněno*. V rozhodnutí je shrnut průběh správního řízení, avšak pouze na devíti řádcích je zdůvodnění, proč nebylo rozkladu vyhověno. Podle žalobce je odůvodnění velmi obecné,

paušální a použitelné prakticky pro kterýkoli jiný případ. Na podporu uvedeného žalobce odkazuje na judikaturu Ústavního soudu, z níž plyne, že řádné, úplné a konkrétní odůvodnění je součástí práva na spravedlivý proces (např. nálezy sp. zn. III. ÚS 176/96, II. ÚS 2823/2007, III. ÚS 346/2009, III. ÚS 2204/2010). Totéž judikoval i Nejvyšší správní soud (např. rozsudek sp. zn. 6 Ads 70/2012).

Žalobce dále odkazuje i na judikaturu Ústavního soudu (sp. zn. II. ÚS 231/96), dle níž se musí soud zabývat takovým rozhodnutím, kde dotčení zaručených základních práv bylo shledáno v tom, že účastníkovi nebylo umožněno se seznámit s podklady pro rozhodnutí. Taková skutečnost nastala i v původním řízení, o němž má být vedena obnova řízení.

Ve druhém žalobním bodu žalobce namítá nezákonnost rozhodnutí, jelikož v případě nastaly důvody pro obnovu řízení, a to konkrétně zrušení podkladového rozhodnutí ve smyslu § 100 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“).

Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Severozápad (dále jen „Úřad Regionální rady“ či „správce daně“) vyměřil žalobci odvod za porušení rozpočtové kázně, a to poukazem na spáchání správního deliktu žalobcem; žalobci byl vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně v likvidační výši, přičemž vyměření odvodu je výsledkem nesprávných úvah. Jediným důvodem byla skutečnost, že Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále též „ÚOHS“) rozhodl, že se žalobce dopustil správního deliktu neprodloužením lhůty pro podání nabídek po provedení úpravy v uveřejněném vyhlášení veřejné zakázky (rozhodnutí ÚOHS ze dne 4. 4. 2011, č. j. ÚOHS-S489/2010/VZ-2428/2011/510/Kče, potvrzené předsedou ÚOHS v řízení o rozkladu rozhodnutím ze dne 13. 10. 2011, č. j. ÚOHS-R87/2011/VZ-16231/2011/310/Asc/JSI). K odvolání žalobce ministerstvo rozšířilo důvody uložení odvodu o další důvod, aniž by provádělo dokazování a seznámilo žalobce se svými závěry či podklady. Odvolání žalobce bylo zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno. Následně bylo rozhodnutí o správním deliktu zrušeno správním soudem (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 5. 2013, sp. zn. 62 Af 74/2011-90) a kasační stížnost proti rozsudku byla zamítnuta.

Žalobce proto podal návrh na obnovu řízení, který však ministerstvo zamítlo s tím, že důvodem uložení odvodu nebylo jen rozhodnutí o správním deliktu, ale i jiné důvody – konkrétně porušení povinnosti stanovené smlouvou.

Za této situace žalobce namítá, že v daném případě jde o situaci, kdy ve smyslu § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu bylo zrušeno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, jež má být obnoveno. Žalobce je toho názoru, že rozhodnutí, kterým mu byl vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně, nemůže obstát v situaci, kdy odpadl jeden z důvodů, pro které bylo vydáno. V dané věci bylo deklarováno, že žalobce se dopustil správního deliktu, rozhodnutí o správním deliktu však bylo následně zrušeno. Žalobce z uvedeného dovozuje, že tím bylo zrušeno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, jež má být obnoveno.

Žalovaný v obsahově shodných písemných vyjádřeních navrhnul zamítnutí žalob a k jednotlivým žalobním bodům uvedl následující.

Žalovaný předně nesouhlasí s názorem, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostačující a příliš obecně a že představuje porušení práva žalobce na spravedlivý proces. Žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As

13/2007-100, podle něhož nelze od odvolacího orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě odvolání. Z odůvodnění musí být zřejmé, na základě jakých skutečností správní orgán rozhodoval a jakými úvahami se přitom řídil. Podle žalovaného je z napadeného rozhodnutí znatelné, jak ministr financí rozhodl, s čímž koresponduje i odůvodnění rozhodnutí, které zohledňuje objektivní a ověřitelná kritéria a obsahuje uvedení všech podkladů a úvah, o něž se opírá.

K argumentu, že odvolací orgán rozšířil důvody pro vyměření odvodu, žalovaný uvádí, že v souladu s § 114 odst. 2 daňového řádu se rozsah přezkumu řídí kombinací zásady dispoziční a zásady revizní. Podle revizní zásady se může odvolací orgán odchýlit od rozhodnutí požadovaného odvolatelem, a to i pokud by skutečnosti v odvolání neuplatněné ovlivnily rozhodnutí v neprospěch odvolatele. Při přezkoumávání v rámci odvolacího řízení vycházelo ministerstvo pouze z důkazních prostředků obsažených ve spise.

Ministerstvo zjistilo, že odvolatel porušil čl. XI odst. 1 smlouvy, který stanoví, že „příjemce dotace je povinen při realizaci projektu uskutečňovat zadávání veřejných zakázek v souladu s podmínkami stanovenými zákonem č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, je-li zadavatelem podle tohoto zákona, a v souladu s Pokyny pro zadávání veřejných zakázek, pokud se na něj zákon č. 137/2006 Sb., nevztahuje nebo jde o zakázky malého rozsahu podle ustanovení § 12 odst. 3 tohoto zákona.“ Žalobce byl zadavatelem podle § 2 ZVZ a podle čl. XXIV odst. 2 smlouvy se musel řídit dokumenty v příloze č. 2 – Příručkou pro žadatele a Příručkou pro příjemce a jejich přílohami.

Podle Příručky pro žadatele platí, že v případě nesplnění či porušení podmínek Smlouvy nebude řídicí orgán ŘO ROP SZ vyplácet finanční prostředky a již vyplacenou dotaci bude vymáhat zpět. Dále platí, že neoprávněným použitím peněžních prostředků je jejich výdej v rozporu s právním předpisem, Smlouvou nebo podmínkami dotačního programu, případně nedodržení podmínek v nich stanovených.

Podle přílohy č. 5 „Pokyny pro zadávání veřejných zakázek“ Příručky pro žadatele platí, že zadavatel musí při zadávání všech druhů veřejných zakázek dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace. Dále platí, že porušení podmínek způsobuje nezpůsobilost výdajů vynaložených na realizaci dodávek, služeb a stavební práci.

Podpisem smlouvy vznikla příjemci povinnost plnit v průběhu realizace i po určenou dobu po ukončení ostatní závazky, které plynou ze smlouvy, jejích příloh, z Příručky pro příjemce a jejích příloh. Porušením rozpočtové kázně je podle zákona č. 250/2000 Sb. každé neoprávněné použití peněžních prostředků patřících či svěřených regionální radě.

Ministerstvo má z údajů obsažených v oznámení žalobce o zakázce za prokázané, že žalobce porušil čl. XI odst. 1 Smlouvy tím, že v rozporu s § 40 odst. 6 ZVZ při provedení úpravy v uveřejněném vyhlášení současně přiměřeně neprodloužil lhůtu pro podání žádosti o účast v zadávacím řízení nebo lhůtu pro podání nabídek. V opravném oznámení byla změněna lhůta zahájení zakázky a lhůta dokončení zakázky, přičemž lhůta pro doručení nabídek nebo žádostí uvedená v oznámení o zakázce zůstala nezměněna. Žalobce neprodloužením lhůty pro doručení nabídek nebo žádostí porušil zásady podle § 6 ZVZ, neboť neposkytl potenciálním dodavatelům časový prostor pro zvážení možné účasti v zadávacím řízení.

Podle § 22 odst. 1 písm. c) a odst. 2 zákona č. 250/2000 Sb. je porušením rozpočtové kázně každé neoprávněné použití a rovněž jejich použití, kterým byla porušena povinnost stanovená zákonem nebo smlouvou o poskytnutí těchto prostředků, nebo porušeny podmínky,

za kterých příslušné peněžní prostředky poskytnuty. Ministerstvo tedy na základě důkazních prostředků obsažených ve spise došlo k závěru, že se žalobce dopustil porušení rozpočtové kázně.

Žalovaný dále upozorňuje, že odvolací orgán je povinen seznámit odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, pouze za podmínek podle § 115 odst. 2 daňového řádu. Odvolací orgán tedy vycházel pouze z podkladů obsažených ve spise, které mu byly poskytnuty podle § 113 odst. 3 daňového řádu, a nedospěl k odlišnému právnímu názoru, než orgán prvního stupně. Nedošlo tedy ke změně, která by ovlivnila rozhodnutí v neprospěch odvolatele, a proto nebylo nutné postupovat dle § 115 daňového řádu a seznámit odvolatele se zjištěnými skutečnostmi.

K argumentu, že v původním rozhodnutí ministerstva chybí vysvětlení poměru správního deliktu a porušení právní povinnosti pro vyměření odvodu, žalovaný uvádí, že podle § 22 zákona o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů je porušením rozpočtové kázně každé neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků poskytnutých z územních rozpočtů, kterým byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, smlouvou nebo rozhodnutím o poskytnutí těchto prostředků, nebo porušeny podmínky, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty; nebo i takové, kdy nelze prokázat, jak byly tyto peněžní prostředky použity. Odvod za porušení rozpočtové kázně pak odpovídá částce neoprávněně použitých nebo zadržených prostředků. V konkrétně posuzovaném případě tedy jde o částku odpovídající výši předmětné veřejné zakázky. Žalovaný proto konstatuje, že určení váhy toho kterého důvodu pro vyměření odvodu je bezpředmětné, jelikož jak porušení povinnosti stanovené právním předpisem, tak porušení povinnosti stanovené smlouvou je způsobilé samostatně vyvolat účinky, jež jsou spojovány s porušením rozpočtové kázně.

K námitce, že rozhodnutí předsedy ÚOHS o deliktu bylo zrušeno soudem, žalovaný uvádí, že správní soud tímto rozsudkem nerozhodoval o porušení rozpočtové kázně, ale v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. zrušil rozhodnutí předsedy ÚOHS a věc vrátil ÚOHS k dalšímu řízení. Zrušení rozhodnutí ÚOHS je odůvodněno tím, že ÚOHS podstatným způsobem porušil ustanovení o řízení, neboť neuvedl do výroku I. prvostupňového rozhodnutí takové skutečnosti, aby byla vyloučena zaměnitelnost skutků. Soud vrátil věc k dalšímu řízení s tím, že v novém řízení musí ÚOHS specifikovat správní delikty ve výroku I. tak, aby byla vyloučena jejich zaměnitelnost, jasně uvede, o kolik správních deliktů se jedná, a na to naváže přezkoumatelnou úvahu ohledně stanovené výše pokuty.

Žalovaný odkazuje na § 22 odst. 1 písm. c) a odst. 2 zákona o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, podle něhož se za porušení rozpočtové kázně nepovažuje jen porušení ZVZ, které naplňuje podstatu správního deliktu. Porušením rozpočtové kázně je každé neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků, kterým byla porušena povinnost stanovená zákonem, smlouvou nebo rozhodnutím o poskytnutí prostředky, anebo pokud byly porušeny podmínky, za kterých byly peněžní prostředky poskytnuty. Žalovaný proto trvá na tom, že na rozhodnutí o stanovení povinnosti odvodu za porušení rozpočtové kázně nemá vliv ani rozsudek správního soudu, který zrušil rozhodnutí ÚOHS, ani Nejvyššího správního soudu, který zamítl kasační stížnost ÚOHS.

K námitce, že bylo ve smyslu § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu zrušeno podkladové rozhodnutí, žalovaný poukazuje na to, že v posuzovaném případě se řízení o povolení obnovy řídí § 117 daňového řádu a nikoli § 100 a násl. správního řádu, jejichž podpůrné využití vylučuje § 262 daňového řádu.

S ohledem na výše uvedené důvody žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V replikách ze dne 4. 11. 2014 a 1. 12. 2014 žalobce znovu zdůraznil, že odůvodnění napadených rozhodnutí je nedostatečné a odkázal přitom na judikaturu Ústavního soudu. Zopakoval, že porušení zákona o veřejných zakázkách je předmětem správního řízení vedeného před ÚOHS. Podle § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu si správní orgán v řízení, jež vede, nemůže udělat úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek či jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá. Totéž upravuje i § 99 odst. 2 daňového řádu. Pokud se žalovaný domníval, že došlo k porušení povinnosti, pak ze situace, kdy je tento delikt předmětem příslušného správního řízení, měl řízení přerušit.

U jednání, které se konalo u Městského soudu v Praze dne 19. října 2016, soud žaloby vedené pod sp. zn. 3Af 40/2014, 3Af 41/2014 a 3Af 42/2014 spojil ke společnému projednání a rozhodnutí, a to pod sp. zn. 3Af 40/2014, neboť žalobami byla napadena rozhodnutí, která spolu skutkově souvisejí a jejichž posouzení se týká totožné sporné právní otázky.

Soud zamítl provedení důkazu rozhodnutím ÚOHS ze dne 28. 5. 2014, č.j. ÚOHS-S489/2010/VZ-11385/2014/511/Kče, které bylo napadeno rozkladem, o němž bylo rozhodnuto dne 11. 12. 2015, tak, že rozklad byl zamítnut (rozhodnutím předsedy ÚOHS č. j. ÚOHS-R204/2014/VZ-43770/2015/322/Dru), a to pro nadbytečnost. Předložené rozhodnutí je pro posouzení věci irelevantní, v době vydání napadeného rozhodnutí nebylo v právní moci, spisový materiál shromážděný ve správním spise je dostatečným podkladem pro rozhodnutí ve věci.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobami napadená rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

V prvním žalobním bodu žalobce namítá shodně nedostatečnost odůvodnění napadených rozhodnutí. Podle žalobce jsou odůvodnění velmi obecná, paušální a použitelná prakticky pro kterýkoli jiný případ. Soud proto přezkoumal text odůvodnění, v němž se uvádí následující.

„V řízení o obnově řízení zjistilo Ministerstvo financí z citovaného rozsudku správního soudu, že správní soud tímto rozsudkem nerozhodoval o porušení rozpočtové kázně, ale zrušil rozhodnutí předsedy ÚOHS a věc vrátil ÚOHS k dalšímu řízení. Zrušení rozhodnutí správní soud v rozsudku odůvodňuje tím že ÚOHS podstatným způsobem porušil ustanovení o řízení, neboť neuvedl do výroku I. prvostupňového rozhodnutí takové skutečnosti, aby byla vyloučena zaměnitelnost skutků.

(...)

Ministerstvo financí se v řízení o obnově řízení neztotožnilo s názorem odvolatele na obnovu řízení, že jediným důvodem pro vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně bylo pravomocné rozhodnutí ÚOHS, neboť dalším důvodem pro vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně bylo porušení povinnosti stanovené smlouvou. Došlo k závěru, že obnova řízení není důvodná, neboť citovaný rozsudek správního soudu nemá na rozhodnutí o stanovení povinnosti odvodu za porušení rozpočtové kázně a jemu předcházející řízení vliv. “

Pokud jde o standard odůvodnění rozhodnutí, lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005 – 65, který uvádí: „Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné, nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti přestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a – v případě rozhodování o relativně neurčité sankci – jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správními, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí. “

Soud zdůrazňuje, že v právě projednávaném případě je spornou otázkou, zda došlo k takové změně skutečností, která by zaváděla příčinu pro obnovu řízení. Správní orgány se proto zabývaly tedy tím, zda taková skutečnost nastala a zda je kvalifikovaným důvodem pro obnovu řízení. Následně i odůvodnění se vztahuje právě k těmto dvěma aspektům.

Žalobce sice namítá, že odůvodnění je příliš krátké, avšak podle názoru soudu nelze kvalitu odůvodnění hodnotit počtem řádků či vět. Soud je toho názoru, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je sice stručné, ale je z něj přezkoumatelným způsobem srozumitelné, proč návrhu na obnovu řízení nebylo vyhověno. Žalovaný v něm uvádí, že žalobcem namítaná nová skutečnost, kterou je zrušení rozhodnutí ÚOHS, nemá vliv na rozhodnutí o stanovení povinnosti za porušení rozpočtové kázně. Žalovaný dále konkrétněji uvádí, že rozhodnutí ÚOHS bylo navíc zrušeno spíše z formálních důvodů, neboť výrok prvostupňového rozhodnutí nebyl dostatečně přesný.

Jak je uvedeno ve výše citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu, nepřezkoumatelným je takové rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje pouze obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody byly shledány správními. To však není případ napadeného rozhodnutí. Soud nesouhlasí s žalobcem, že je odůvodnění obecné a použitelné na jakýkoli jiný případ. Naopak v odůvodnění je jasně vysvětleno, proč namítanou novou skutečnost žalovaný nepovažuje za kvalifikovaný důvod pro obnovu řízení. Žalovaný tak svůj postup odůvodňuje zcela konkrétně, jasně, určitě a srozumitelně.

Soud tedy dospěl k závěru, že odůvodnění napadených rozhodnutí je dostatečné, a v tomto smyslu nemůže být konstatováno porušení práva na spravedlivý proces.

V obecné rovině lze uvést, že jednou ze záruk právní jistoty je závaznost rozhodnutí, které nabylo právní moci. Pravidlem tedy je, že náprava rozhodnutí se sjednává užitím řádných opravných prostředků směřujících proti nepravomocným rozhodnutím. Výjimkou z tohoto pravidla jsou opravné prostředky, které lze podat i po právní moci rozhodnutí, pokud nastaly tak závažné okolnosti, které zpochybňují správnost a spravedlnost rozhodnutí, takže zájem na právní jistotě tohoto zájmu ustupuje. Důvody pro povolení obnovy daňového řízení jsou vymezeny v § 117 odst. 1 písm. a) a d) daňového řádu. V taxativně stanovených důvodech obnovy řízení je tak vyjádřený její cíl a to umožnit nové správné a spravedlivé

rozhodnutí ve věci, pokud při původním rozhodování nebyly z určitých důvodů dostatečně objasněny všechny skutkové okolnosti, popř. proces trpěl některými podstatnými vadami. Žalobcův poukaz v žalobě, že účastníkovi nebylo umožněno se seznámit s podklady pro rozhodnutí v původním řízení, o němž má být vedena obnova řízení, je irelevantní. Žalobce v jeho návrzích na obnovu řízení vůbec takový důvod neuváděl, proto se jím ani správní orgány nemohly zabývat.

První žalobní bod je tedy nedůvodný.

Ve druhém žalobním bodu žalobce namítá nesprávnost rozhodnutí. Trvá na tom, že zrušení rozhodnutí ÚOHS bylo podstatnou novou skutečností, která je kvalifikovaným důvodem pro obnovu řízení.

Dle žalobce jediným důvodem pro vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně byla skutečnost, že Úřad pro ochranu hospodářské soutěže rozhodnutím ze dne 4. 4. 2011 (č. j. ÚOHS-S489/2010/VZ-2428/2011/510/Kče) rozhodl, že se žalobce dopustil správního deliktu tím, že neprodloužil lhůtu pro podání nabídek, ačkoli provedl úpravy v uveřejněném vyhlášení veřejné zakázky a nepostupoval transparentně, což mohlo podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, přičemž smlouva s vybraným uchazečem již byla uzavřena. Prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzené předsedou ÚOHS v řízení o rozkladu (rozhodnutí č. j. ÚOHS-R87/2011/VZ-16231/2011/310/Asc/JSI ze dne 13. 10. 2013). Jelikož rozhodnutí ÚOHS bylo zrušeno Krajským soudem v Brně a kasační stížnost proti rozsudku byla zamítnuta, došlo podle žalobce ke zrušení rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, jež má být obnoveno (jak uvedl žalobce ve smyslu § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu).

Soud upozorňuje, že původní rozhodnutí bylo vydáno v režimu zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů (dále také jen „ZRPÚR“). Podle § 22 odst. 13 tohoto zákona se při správě odvodů a penále postupuje podle zákona, který upravuje správu daní. V daném případě se tedy při rozhodování o odvodu postupovalo podle zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu („daňový řád“). Stejně tak i řízení o obnově se řídí daňovým řádem.

Ust. § 117 odst. 1 písm. d) daňového řádu stanoví: „*Řízení ukončené pravomocným rozhodnutím správce daně se obnoví na návrh příjemce rozhodnutí, nebo z moci úřední, jestliže rozhodnutí záviselo na posouzení předběžné otázky a příslušný orgán veřejné moci o ní dodatečně rozhodl jinak způsobem, který má vliv na toto rozhodnutí a jemu předcházející řízení.*“

Pro povolení obnovy je tedy nutné, aby původní rozhodnutí záviselo na posouzení předběžné otázky a aby o ní bylo dodatečně rozhodnuto jinak způsobem, který má vliv na dané rozhodnutí a jemu předcházející řízení.

Soud ze správních spisů zjistil, že žalobci byl rozhodnutím Úřadu Regionální rady ze dne 10. 7. 2012, č. j. RRSZ 9142/2012, vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 79 152 523,- Kč (nemocnice Most), dne 10. 7. 2012, č. j. RRSZ 9141/2012, vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 33 142 763,- Kč (Nemocnice Chomutov) a dne 10. 7. 2012, č. j. RRSZ 9146/2012, vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 84 837 714,- Kč (Masarykova nemocnice v Ústí nad Labem).

Úřad Regionální rady při posuzování porušení rozpočtové kázně vycházel ze ZRPÚR. Podle § 22 odst. 1 písm. c) ZRPÚR je porušením rozpočtové kázně každé neoprávněné použití nebo zadržetí peněžních prostředků poskytnutých z rozpočtu Regionální rady regionu soudržnosti. Podle odst. 2 pak platí, že neoprávněným použitím je použití, kterým byla porušena povinnost stanovená zákonem, veřejnoprávní smlouvou nebo rozhodnutím o poskytnutí těchto prostředků. Porušením rozpočtové kázně je tedy jakékoli neoprávněné použití poskytnutých prostředků, nikoli pouze porušení zákona o veřejných zakázkách.

Ze správních spisů soud ověřil, že mezi žalobcem a Regionální radou regionu soudržnosti Severozápad (dále jen „poskytovatel“) byla dne 3. 11. 2008 uzavřena smlouva č. CZ.1.09/1.3.00/10.00156 o poskytnutí dotace z rozpočtových prostředků poskytovatele (dále také jen „Smlouva“). Předmětem Smlouvy je poskytnutí účelové dotace na realizaci projektu „Doplnění zdravotnického zařízení a přístrojů – nemocnice Most, o. z.“. Ke Smlouvě byl dne 23. 2. 2009 uzavřen dodatek č. 1, dne 30. 4. 2009 dodatek č. 2 a dne 15. 10. 2009 dodatek č. 3.

Dále byla uzavřena dne 3. 11. 2008 smlouva č. CZ.1.09/1.3.00/10.00162 o poskytnutí dotace z rozpočtových prostředků poskytovatele (dále také jen „Smlouva“). Předmětem Smlouvy je poskytnutí účelové dotace na realizaci projektu „Doplnění zdravotnického zařízení a přístrojů – Nemocnice Chomutov, o. z.“. Ke Smlouvě byl dne 15. 10. 2009 uzavřen dodatek č. 1, kterým se s účinností od 15. 10. 2009 v plném rozsahu nahrazuje text Smlouvy (viz rozhodnutí č. j. MF-85663/2012/55-124).

Dne 3. 11. 2008 byla uzavřena smlouva č. CZ.1.09/1.3.00/10.00157 o poskytnutí dotace z rozpočtových prostředků poskytovatele (dále také jen „Smlouva“). Předmětem Smlouvy je poskytnutí účelové dotace na realizaci projektu „Doplnění zdravotnického zařízení a přístrojů – Masarykova nemocnice v Ústí nad Labem, o. z.“. Ke Smlouvě byl dne 23. 2. 2009 uzavřen dodatek č. 1, dne 30. 4. 2009 dodatek č. 2 a dne 15. 10. 2009 dodatek č. 3.

Čl. XI odst. 1 každé z výše uvedených smluv shodně stanoví, že „příjemce dotace je povinen při realizaci projektu uskutečňovat zadávání veřejných zakázek v souladu s podmínkami stanovenými zákonem č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, je-li zadavatelem podle tohoto zákona, a v souladu s Pokyny pro zadávání veřejných zakázek, pokud se na něj zákon č. 137/2006 Sb. nevztahuje nebo jde o zakázky malého rozsahu podle ustanovení § 12 odst. 3 tohoto zákona.“

Žalobce v odvoláních proti platebnímu výměru č. 20/2012 ze dne 10. 7. 2012, č. j. RRSZ 9142/2012, proti platebnímu výměru č. 18/2012 ze dne 10. 7. 2012, č. j. RRSZ 9141/2012, a proti platebnímu výměru č. 22/2012 ze dne 10. 7. 2012, č. j. RRSZ 9146/2012, vždy shodně uvedl, že jediným důvodem pro vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně je rozhodnutí Úřad pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 4. 4. 2011, č. j. ÚOHS-S489/2010/VZ-2428/2011/510/KČe, který byl dále potvrzen v rámci řízení o rozkladu předsedou ÚOHS, rozhodnutí č. j. ÚOHS – R87/2011/VZ-16231/2011/310/Asc/JSI ze dne 13. 10. 2011. Proti tomuto rozhodnutí byla podána žaloba ke Krajskému soudu v Brně.

S názorem, že rozhodnutí ÚOHS bylo jediným důvodem pro vyměření odvodu v každém jednotlivém případě, se Ministerstvo financí v rozhodnutích ze dne 16. 1. 2013, č. j. MF – 85663/2012/55-124, neztotožnilo a dále uvedlo, že při hodnocení důkazů vycházelo zejména ze smluv uzavřených mezi žalobcem a poskytovatelem dne 3. 11. 2008, ve znění účinném v době poskytnutí dotace.

Žalobce v právě projednávaném řízení v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí uvedl, že v důsledku rozsudku správního soudu, který zrušil rozhodnutí ÚOHS, není v současné době vinným žádným správním deliktem. Uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně bylo odůvodněno jen tím, že byl takovým deliktem uznán vinným. S tím soud nesouhlasí.

Jak vyplývá ze správních spisů, žalobce se dopustil porušení rozpočtové kázně porušením povinností uložených ve smlouvách. Konkrétně žalobce porušil čl. XI odst. 1 každé smlouvy tím, že v rozporu s § 40 odst. 6 ZVZ při provedení úpravy v uveřejněném vyhlášení současně přiměřeně neprodloužil lhůtu pro podání žádosti o účast v zadávacím řízení nebo lhůtu pro podání nabídek. Tím byly porušeny i zásady podle § 6 ZVZ, neboť žalobce neposkytl potenciálním dodavatelům časový prostor pro zvážení možné účasti v zadávacím řízení.

Řízení o správním deliktu vedené před ÚOHS bylo paralelním řízením, jehož výsledek nebyl jediným podkladem původního rozhodnutí o uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že správní orgány v původním řízení vyhodnotily všechny podklady samostatně a v jejich vzájemné provázanosti a došly k závěru, že k porušení rozpočtové kázně došlo nedodržením podmínek Smlouvy. Tím došlo k naplnění ust. § 22 odst. 1 písm. c) ZRPÚR.

Soud dospěl k závěru, že v daném případě nebyly naplněny podmínky § 99 odst. 2 daňového řádu, podle něhož si správce daně nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt. Správce daně totiž v daném případě posuzoval porušení smluv, a to bez ohledu na skutečnost, jestli dané chování zároveň naplní i skutkovou podstatu správního deliktu. Z uvedeného vyplývá, že rozhodnutí ÚOHS ani na něj navazující rozsudek Krajského soudu v Brně nemají vliv na rozhodnutí o stanovení povinnosti odvodu za porušení rozpočtové kázně ani na jemu předcházející řízení.

Soud upozorňuje, že zrušující rozsudek Krajského soudu v Brně nelze považovat za dodatečné rozhodnutí, který by mělo vliv na právě posuzované rozhodnutí a jemu předcházející řízení, a které by tak bylo kvalifikovaným důvodem pro obnovu řízení ve smyslu § 117 odst. 1 písm. d) daňového řádu. Krajský soud zrušil rozhodnutí ÚOHS pro nepřesnost výroku, ale nijak tím nebylo konstatováno, že by ke správnímu deliktu nedošlo.

Soud uzavírá, že v daném případě tedy nedošlo k novému dodatečnému rozhodnutí o předběžné otázce, které by mělo vliv na původní rozhodnutí v právě projednávaných věcech. Žalovaný proto nepochybil, když obnovu řízení v předmětných věcech nepovolil, neboť k ní nebyl důvod.

I druhý žalobní bod tedy shledal soud nedůvodným.

Ze všech shora uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloby nejsou důvodné, a proto je podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. října 2016

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Hrůzová, DiS.